

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж2 223/16
14.04.2016. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени грађански суд, у већу састављеном од судија овог суда Душица Шалић, као председника већа, Верице Бајић и Оливере Пејак Прокеш, као чланова већа, у правној ствари **тужиље В. Ш. из С., улица.....број.....**, коју заступа пуномоћник В. Ј. Ђ., адвокат из С., против **тужених П. Ш. из С.,..... Број... и С. Ш.,.....број.....**, које заступа пуномоћник Д. Б., адвокат из С., ради издржавања родитеља, одлучујући по изјављеној жалби тужиље против пресуде Основног суда у Суботици пословни број П2.867/2015 од 26.01.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 14.04.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба тужиље се као неоснована **ОДБИЈА**, па се пресуда Основног суда у Суботици пословни број П2.867/2015 од 26.01.2016. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којом је иста тражила да се тужени обавезу да јој као деца дају свако по 5.000,00 динара односно укупно 10.000,00 динара на име њеног издржавања који новчани износ треба да уплаћују на рачун тужиље код Е. Б. и то почев од подношења тужбе па док за то постоје законски услови до 10. у месецу за текући месец с тим да су доспеле рате дужни платити одједном а наредне редовно како доспевају те у случају доцње да на исте плате и законску затезну камату. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде жалбу је изјавила тужиља због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права с предлогом да се побијана пресуда укине и спис врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Одговор на жалбу није достављен.

Жалба тужиље је дозвољена, благовремена али неоснована.

Према стању у спису и утврђењу првостепене пресуде а полазећи од датих разлога у истој првостепени суд утврђује да је тужиља мајка тужених П. и С. Ш., да иста не живи у домаћинству са туженима, да има....година, да није способна за рад а да има своју кућу у улици..... у којој живи сама а коју је стекла по основу уговора о доживотном издржавању. У кући у којој живи тужиља постоје: соба, трпезарија, кухиња, купатило и још једна спаваћа соба, а тужиља не издаје ни један део куће у

закуп, а поред куће постоји и двориште са воћњаком односно баштом. Тужилца у соби има каљаву пећ коју не загрева из разлога што нема средстава за огрев а такође има и кварцну пећ коју због квара не користи. Тужилца месечно за струју, воду и комуналије плаћа око 4.000,00 динара а за мобилни телефон од 200,00 до 300,00 динара, док за храну месечно издваја око 8.000,00 динара. Укупне потребе тужилца исказане на месечном нивоу су око 14.000,00 динара. Тужилца је уживалац пензије коју остварује у укупном износу од 17.000,00 динара. Што се тиче тужених исти су обојица запослени с тим што П. ради као предузетник и остварује зараду у износу од 37.000,00 динара а повременим сезонским пословима успева да обезбеди још додатна примања од 1.500,00 динара, исти живи у домаћинству са својом супругом и двоје деце, супруга није запослена док се деца налазе на редовном школовању као студенти у Н. С. и за њихове месечне потребе које се исказују у потребама за становање, храну, књиге, гардаробу, аутобуске карте неопходно је обезбедити укупно око 40.000,00 динара. Сем ових издатака за трошкове режије стана у којем живи тужени са својом породицом потребно је обезбедити новчани износ у висини од 12.000,00 динара месечно, потом трошкове горива за употребу возила 3.500,00 динара, за исхрану око 30.000,00 динара месечно, а што све представља новчани издатак који је неопходно да обезбеди тужени Ш. П. за подмиривање потреба своје породице. Што се тиче туженог Ш. С. исти је запослен као месар и остварује зараду око 22.000,00 динара а обавља и повремене послове по ком основу може да заради још око 6.000,00 динара, има у власништву стан за који отплаћује још увек кредит, а живи са супругом која је незапослена и једним старијим пунолетним сином који је такође незапослен, једним млађим сином који је ученик .....разреда основне школе. Ово домаћинство укупно за трошкове струје, грејања, услуга мобилне телефоније потроши око 15.000,00 динара месечно а за храну око 30.000,00 динара месечно. Имајући овако утврђена примања тужених у виду, као синова тужилца и лица која су по закону обавезна да тужилцу издржавају као и утврђене потребе тужених за подмиривање основних животних потреба породице, које издржавају суд налази да услов за одређивање обавезе на страни тужених у правцу постављеног тужбеног захтева тужилца а којим би се исти обавезали да доприносе њеном издржавању није испуњен, па је са тих разлога захтев тужилца као неоснован и одбијен.

Код таквог стања ствари правилном применом материјалног права судио је првостепени суд када је одлучио на начин као у изреци своје пресуде. Ово већ са разлога на које се позива првостепени суд у својој пресуди а које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује у одговору на наводе жалбе уместо овде сувишног понављања. Првостепени суд је имао довољно доказног материјала у спису који је правилно ценио и своју одлуку ваљано образложио и дао ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд. Првостепена пресуда није захваћена битном повредом на које указује жалба тужилца а из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. с обзиром да је пресуда донета без недостатака у смислу ове битне повреде иста не противречи сама себи нити проведеним доказима у спису иста је разумљива, и поседује разлоге на основу којих је суд одлучио након утврђења битних чињеница о тужбеном захтеву тужилца при том наводећи основане и аргументоване разлоге на којима се заснива одлука првостепеног суда тако да се наводи жалбе у правцу учињене битне повреде не могу прихватити као тачни и основани. Сем ове битне повреде првостепена пресуда није захваћена ни битним повредама о којима овај суд води рачуна по службеној дужности у смислу одредбе чл. 386. ст. 3. ЗПП-а а у вези са чл. 374. ст. 2. тач. 1-3., 5., 7. и 9. а првостепени суд је такође на правилно утврђено чињенично стање правилно применио и материјално право последица чега је да се жалба тужилца не може прихватити као основана.

Првостепени суд је код одлучивања по постављеном захтеву тужиље правилно пошао од одредбе чл. 156. Породичног закона у коме се каже да родитељ који је неспособан за рад а нема довољно средстава за издржавање има право на издржавање од пунолетног детета или друго крвног сродника у правој нисходној линији односно од малолетног детета који стиче зараду или има приходе од имовине сразмерно његовим могућностима те да нема право на издржавање родитељ ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете односно другог крвног сродника. Сем ове законске одредбе првостепени суд је полазећи од одредбе чл. 160. Породичног закона утврдио да услова за издржавање тужиље од стране тужених нема с обзиром да су потребе повериоца исказане у новчаном износу у висини од 14.000,00 динара а да је њена пензија 17.000,00 динара те са тих разлога тужиља има за сада довољно средства, како је то утврдио и првостепени суд, да основом својих месечних примања задовољи своје потребе. Инсистирање у наводима жалбе тужиље да је угрожено основно људског право тужиље због недостатка средстава, а то је право на обезбеђивање минималних животних услова које се испољавају и исказују и у загревању просторије за време зимског периода, када је то неопходно, те да тужиља нема средстава да подмири ову егзистенцијалну животну потребу није прихватио ни овај суд а следом већ утврђеног чињеничног стања из првостепене пресуде и чињенице да тужиља остварује пензију у висини од 17.000,00 динара а да су њене потребе 14.000,00 динара из чега следи закључак да тужиљи остаје довољно средстава од својих редовних месечних примања којима би могла да обезбеди и набавку огрева за подмиривање потреба загревања просторија у којима живи, а то што тужиља исте потребе не подмирује представља израз њене слободне воље, тако да се оваква тврдња тужиље да иста за то нема довољно средстава те да су тужени у обавези да новчаним издвајањима од својих прихода обезбеде тужиљи довољно средстава за подмиривање ових потреба неосноване, односно овај суд налази да тужиља са својим месечним примањима може да подмири своје потребе без да доведе у питање своју личну егзистенцију и подмиривање основних животних потреба како то неосновано тврди жалба тужиље.

Са изнетих разлога обавеза тужених за издржавање тужиље не би стајала, као и са разлога примене става 2. чл. 156. Породичног закона у коме се каже да нема право на издржавање родитељ ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за дете односно другог крвног сродника, па како је суд утврдио укупна примања тужених као и њихове потребе за задовољавање како својих личних потреба тако и потреба своје породице и лица која су и даље у обавези да издржавају, те имајући у виду чињеницу да тужени својим средствима једва успевају да задовоље и своје потребе односно потребе своје породице, то би обавезивање истих на издржавање тужиље за исте представљало очигледну неправду тако да се и са ових разлога захтеву тужиље није могло удовољити.

Имајући све изнето у виду жалба тужиље је као неоснована одбијена а побијана првостепена пресуда потврђена применом одредбе чл. 390. ЗПП-а како је то одлучено изреком ове пресуде.

Председник већа судија

Душица Шалић, с.р.
ЗТО: